

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

Thông tin

Bài dự thi: Cảm nhận về sách "Hồ Chí Minh
với công tác khuyến học"

Họ và tên: Vương Thành Danh

Khoa: Quản trị Kinh doanh

Email: vuongthanhdanh973@gmail.com

Cảm nhận về sách "Hồ Chí Minh với công tác khuyến học" © 2025 bởi
Vương Thành Danh được cấp phép theo CC BY-SA 4.0.

MÃ BÀI DỰ THI
(Do Ban tổ chức ghi)

THÔNG TIN DỰ THI

CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”

1. Thông tin bài dự thi của thí sinh

Hình thức:

- ☒ Bài viết cảm nhận
☐ Video clip
☐ Tranh vẽ

Tên sản phẩm dự thi: “HỒ CHÍ MINH VỚI CÔNG TÁC KHUYẾN HỌC”

Thông tin tên cuốn sách, tác phẩm được phép lưu hành mà anh/chị/bạn/em được học/đọc của Chủ tịch Hồ Chí Minh hoặc của các tác giả khác viết về Người đã truyền cảm hứng, nâng cao nhận thức, định hướng anh/chị/bạn/em luôn học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh:

“HỒ CHÍ MINH VỚI CÔNG TÁC KHUYẾN HỌC”

2. Thông tin của thí sinh dự thi

Họ và tên: Vương Thành Danh

Chức vụ: Sinh viên

Ngày tháng năm sinh: 29/12/2004

Thư viện/Khoa/Trường: Thư viện quận 12_Khoa QTKD_Đại học Nguyễn Tất Thành

Số điện thoại cá nhân: 0941 228 845

Địa chỉ email cá nhân: vuongthanhhdanh973@gmail.com

Họ tên tác giả bài viết: Vương Thành Danh

Đơn vị: Đại học Nguyễn Tất Thành

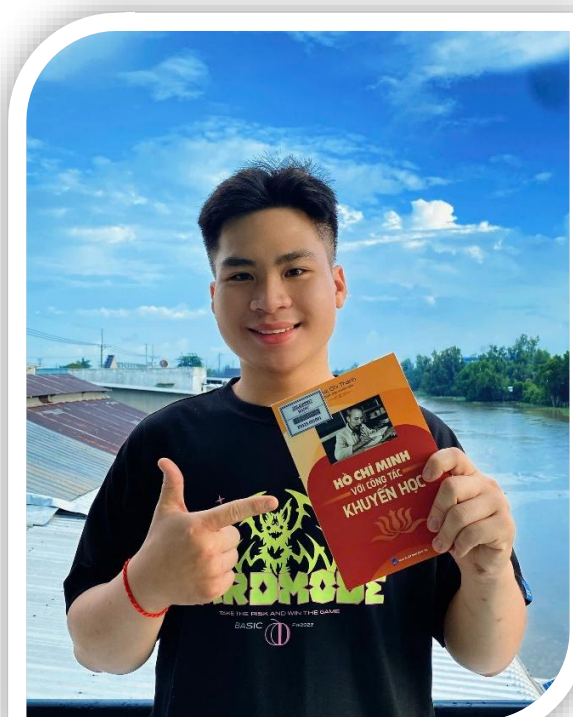
Liên hệ: vuongthanhdanh973@gmail.com

CUỘC THI GIỚI THIỆU SÁCH VỀ BÁC 2025

Giữa nhịp sống tất bật nơi đô thị Sài Gòn, mỗi buổi sáng rời khỏi khu ký túc để kịp chuyển xe buýt đầu ngày đến đơn vị thực tập, tôi thường bắt gặp hình ảnh những em nhỏ cấp sách đến trường, nô nức trong màu áo trắng đồng phục, cười giòn dưới nắng. Chút gì đó xao động khẽ ùa về trong tâm trí, gợi nhắc những ngày tôi còn bé, lớn lên ở vùng quê Nam Bộ, nơi tiếng giảng bài của thầy cô vang lên trong cái nắng giòn tan, nơi cha mẹ gói ghém từng đồng bạc lẻ cho tôi đủ sách vở đến lớp. Giờ đây, ở vị trí một sinh viên năm cuối ngành logistics, đang đảm nhận

công việc thực tập tại vị trí OPS, tôi mới cảm nhận sâu sắc hơn giá trị của việc học – không chỉ là con đường mưu sinh mà còn là một hành trình xây dựng chính mình.

Có lần, giữa lúc rảnh rỗi trong văn phòng, tôi vô tình lướt qua một bài viết giới thiệu sách có tựa đề “Hồ Chí Minh với công tác khuyến học”. Cái tên sách như một tiếng gọi lặng lẽ nhưng mạnh mẽ chạm vào những hoài niệm tưởng đã ngủ yên. Tôi chọn đọc không phải chỉ vì cuộc thi này, mà còn bởi mong muốn tìm kiếm một giá trị nền tảng – để hiểu vì sao giữa bao bận rộn, Người vẫn đặt giáo dục vào hàng cốt lõi

Hình 1. Tác giả bài viết và quyển sách chủ đề

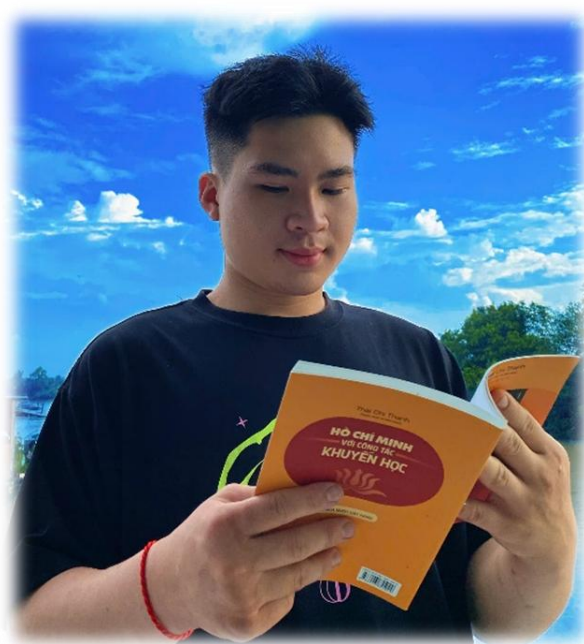
trong công cuộc dựng xây đất nước. Và, đó cũng là lúc tôi bắt đầu một hành trình đọc không chỉ bằng mắt, mà bằng cả sự trân trọng, suy ngẫm và tự soi lại chính mình.

Tác phẩm “Hồ Chí Minh với công tác khuyến học” do Thái Chí Thanh tuyển chọn và biên soạn, được Nhà xuất bản Dân Trí ấn hành năm 2022, là một tuyển tập sâu sắc và đồ sộ với 240 trang, tập hợp gần 150 bài viết, phát biểu, thư từ của Chủ tịch Hồ Chí Minh, cùng với nhiều bài viết và chuyện kể từ các nhân chứng lịch sử, các nhà nghiên cứu, các trí thức, giáo viên... từng có cơ hội tiếp cận gần gũi với Người.

Sách được chia làm hai phần chính:

- Phần I: Những bài viết và phát biểu của Hồ Chí Minh trực tiếp liên quan đến tư tưởng khuyến học – từ những lời căn dặn gửi học sinh, thư chúc mừng giáo viên bình dân học vụ, đến các phát biểu về vai trò của trí thức, cán bộ, giáo dục toàn dân.

- Phần II: Những bài viết, câu chuyện kể và phân tích tư tưởng của Người về khuyến học qua lăng kính của các nhà nghiên cứu, trí thức hiện đại – từ lý luận đến thực tiễn, từ chính sách đến đời sống.

Hình 2. Tác giả và sách chủ đề

Tác phẩm không tô vẽ, không cầu kỳ lý luận, mà giản dị, gần gũi như chính con người Bác. Mỗi trang sách là một viên gạch quý giá góp phần dựng nên nền móng cho xã hội học tập hôm nay – nơi mà “mọi công dân đều được học, đều có trách nhiệm học và khuyến học”. Dưới góc nhìn cá nhân, tôi xem đây không đơn thuần là một cuốn sách lịch sử hay chính trị, mà là một tác phẩm giáo dục nhân văn sâu sắc, đặc biệt phù hợp với những ai đang tìm kiếm cảm hứng sống, lý tưởng cống hiến, và lời nhắc nhở nhẹ

nhàng nhưng đầy sức nặng: học không chỉ để biết – mà để sống, để phụng sự. Trong bối cảnh lịch sử đấu tranh khốc liệt chống lại ách thống trị thực dân, Bác Hồ đã sớm nhận thức rõ: muốn thoát khỏi kiếp nô lệ, nhân dân cần phải được học hành. Tư tưởng ấy không nằm ở lý thuyết suông mà thể hiện rõ ràng qua từng phát biểu, bài viết, nhất là trong tác phẩm nổi tiếng “Bản án chế độ thực dân Pháp”, Bác đã vạch trần âm mưu “ngu dân đẻ trị” thông qua việc hạn chế giáo dục, khuyến khích rượu chè, thuốc phiện.

Là một người trẻ từng nhiều lần tự hỏi "học để làm gì?", tôi như bị chấn động khi đọc những dòng: *“Không có trường học, hàng nghìn đứa trẻ bị đẩy vào bóng tối ngu dốt.”* Tôi nhận ra rằng, mỗi cơ hội học tập mà mình có ngày hôm nay không đến một cách hiển nhiên, mà là kết quả từ bao thế hệ đã đổ máu, từ tầm nhìn lớn lao của một con người suốt đời lo cho dân trí. Năm 1945, ngày khai trường đầu tiên của nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa, Bác đã viết “Thư gửi học sinh” – một bức thư ngắn nhưng lay động lòng người. Trong đó, Người không chỉ chúc mừng các em học sinh mà còn thắp lên một ngọn lửa – ngọn lửa của niềm tin vào thế hệ mai sau, của khát vọng xây dựng một đất nước phát triển bằng con đường tri thức.

Câu chữ giản dị như lời nói hằng ngày, nhưng chất chứa tầm vóc của một bậc hiền triết:

“Non sông Việt Nam có trở nên tươi đẹp hay không, dân tộc Việt Nam có bước tới đài vinh quang để sánh vai với các cường quốc năm châu hay không, chính là nhờ một phần lớn ở công học tập của các em.”

Là sinh viên năm cuối, tôi từng không ít lần cảm thấy chán nản, hoang mang giữa bài vở, kế hoạch, KPI, deadline... Nhưng rồi, mỗi khi đọc lại câu nói ấy, tôi như được “sạc pin” lại tinh thần, nhớ rằng những nỗ lực hôm nay – dù nhỏ bé – cũng là một mắt xích trong chuỗi phát triển bền vững của cả quốc gia.

Một trong những chương đầy cảm hứng là những trang viết về phong trào bình dân học vụ. Trong thư gửi giáo viên, Bác viết:

“Một phần tương lai của dân tộc nước nhà nằm trong sự cố gắng của anh chị em... Sự nỗ lực của anh chị em sẽ có kết quả rất vẻ vang, đồng bào ai cũng biết đọc, biết viết.”

Thật cảm động khi biết rằng, Bác không chỉ quan tâm đến tri thức của tầng lớp trí thức hay cán bộ, mà còn lo cho từng người nông dân, công nhân nghèo, những người từng bị bỏ rơi khỏi hệ thống giáo dục. Người đã khởi xướng và dẫn dắt cuộc “cách mạng con chữ” mang tầm vóc lịch sử.

Với tôi – một người sinh ra trong thời bình, từng bước đi trên những hành lang đại học sạch sẽ, việc được học là điều bình thường. Nhưng đọc những câu chuyện ấy, tôi thấy lòng mình trĩu nặng: mình đã học đủ chăm chưa? Đã học bằng tất cả sự biết ơn chưa?

Không chỉ kêu gọi học, Bác còn chỉ rõ phương pháp học tập hiệu quả. Trong tác phẩm “Sửa đổi lề lối làm việc”, Bác nhấn mạnh:

“Học phải đi đôi với hành, lý luận phải gắn liền với thực tế.”

Ngẫm lại quá trình thực tập hiện tại tại một đơn vị logistics, tôi thấy những điều Bác dạy càng thêm đúng. Nếu chỉ ngồi lớp học lý thuyết mà không xắn tay vào quy trình thực tế – từ kiểm tra vận đơn, theo dõi hàng hóa, xử lý nghiệp vụ OPS – thì mọi kiến thức cũng chỉ là con chữ nằm trên giấy. Bác đã dạy: học là để làm, để cải tạo xã hội, để phát triển con người. Không học để có bằng, để lấy danh, mà là để trở thành một công dân tốt, một người có ích. Tư tưởng ấy chính là kim chỉ nam để tôi bước qua những giai đoạn bấp bênh trong sự nghiệp. Trong thời đại của dữ liệu lớn, của những cú chạm màn hình có thể dẫn ta đi khắp bốn phương trời chỉ trong vài giây, thì câu hỏi “việc học có còn quan trọng không?” đôi khi trở nên mơ hồ. Nhưng chính quyền sách “Hồ Chí Minh với công tác khuyến học” lại nhắc tôi – một sinh viên đang đi những bước cuối trên giảng đường đại học – rằng: giáo dục không bao giờ là điều cũ kỹ. Nó là mạch nguồn. Là gốc rễ. Là lối đi bền vững nhất để đi xa.

Bác Hồ không dạy học bằng giáo án, không đứng lớp với phấn trắng bảng đen, nhưng những lời Người viết, những điều Người làm lại là bài giảng bất tận cho tất cả những ai khao khát trưởng thành. Trong từng trang sách, tôi bắt gặp ánh nhìn của Người – không nghiêm khắc, không xa cách – mà là ánh nhìn của một người Thầy lặng lẽ đặt vào tay mỗi học trò một ngọn đèn nhỏ, rồi nói: “Hãy tự mình bước tiếp.”

Tôi đã ghi lại trong nhật ký thực tập của mình dòng chữ trích từ sách: *“Cán bộ và đảng viên ta, vì bận việc hành chính hoặc quân sự, mà xao nhãng việc học tập. Đó là một khuyết điểm rất to...”* – không phải để chần chỉnh ai, mà để tự nhắc mình. Bận rộn không thể là cái cớ. Học là việc cả đời, và học không chỉ là tiếp nhận tri thức, mà là rèn luyện tư tưởng, đạo đức, ý chí, và cả sự nhẫn nại.

Trong những buổi họp sớm, khi tôi nhìn đồng nghiệp của mình – những người trẻ đầy năng lượng và trách nhiệm – tôi tự hỏi: phải chăng mỗi người trong chúng tôi cũng đang là “giáo viên” và “học sinh” của nhau? Khi người này học được sự kiên trì từ người kia, khi mỗi sai sót là một bài học, và mỗi cố gắng là một lời động viên không cần nói thành lời. Sách không lên lớp, nhưng lại dạy tôi những bài học không nằm trong tín chỉ nào. Từ lòng yêu nước gắn với tri thức, đến ý thức tự học để phụng sự. Từ tinh thần giản dị mà sâu sắc của Bác, đến khát vọng xây dựng một xã hội học tập cho tất cả. Trong trang sách ấy, tôi thấy có cả bóng dáng của chính mình – của một sinh viên miền Nam mang trong tim lòng biết ơn, và niềm tin âm ỉ rằng: học là con đường ngắn nhất để sống tử tế.

Có những buổi chiều tan ca, tôi đi bộ chậm chậm dọc con hẻm nhỏ phía sau khu công nghiệp, nơi những em nhỏ tụ tập học bài dưới mái hiên nhà xập xệ. Một chiếc bảng con, vài quyển vở, một bóng đèn vàng. Ấy vậy mà đứa nào cũng đọc to, chăm chú. Tôi dừng lại, không vì tò mò, mà bởi lòng mình như khẽ chùng xuống. Giữa muôn vàn đổi thay của thế giới, vẫn còn đó những ngọn nến nhỏ thấp lè tè từ tinh thần học tập – thứ mà Bác Hồ từng gửi gắm cả đời. Tôi nhớ đến hình ảnh Bác trong trang sách – một vị lãnh tụ với đôi dép cao su cũ, với chiếc bút chì mòn, một con người dành cả đời mình cho dân,

cho nước, và đặc biệt – cho con chữ. Người không dạy chúng ta cách thành công, mà dạy cách trưởng thành – bằng học thức, bằng nhân cách, bằng tấm lòng.

Cuộc sống sau đại học rồi sẽ cuốn tôi đi về những miền đất khác, với những mục tiêu, áp lực và chọn lựa. Nhưng tôi tin, dù đi đến đâu, tôi cũng sẽ mang theo mình một điều: tình yêu với tri thức, và lòng biết ơn với người đã thấp sáng con đường ấy – Bác Hồ. Và biết đâu, vào một ngày nào đó trong tương lai, khi tôi kể cho ai đó nghe về một quyển sách đã thay đổi cách mình nhìn về việc học, tôi sẽ lại mở cuốn “Hồ Chí Minh với công tác khuyến học”, lật những trang giấy đã úa màu, rồi mỉm cười. Vì tôi biết – ngọn lửa từ Người vẫn cháy trong tôi, nhẹ nhàng như ánh sáng đầu ngày, bền bỉ như nhịp đập trái tim.